

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Poenitentia Et Reliqvis Sacramentis

Vindalium, 1646

Sect. IV. De obligationibus matrimonii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38867

DE MATRIMONIO. CAP. XI. 223
rimens sequens matrimonium, Episcopus
in eo impedimento dispensare nequit, vt
manifestè constat ex Concilio Trid. sess.
24 de matr. c. 5. Sufficit tamen bona fides
alterius coniugum, quia æquum non vi-
detur, vt ob alterius peccatum, innocens
puniatur.

SECTIO IV.

De obligationibus Matrimonij.

CONCLUSIO I.

Coniuges non tenentur per se loquē-
do debitum petere, tenentur tamen
reddere ex iustitia.) Ratio prioris partis
est, quia liberum est vnicuique iuri suo
renunciare, ex cap. Si de terra, de Priui-
legiis, quod saltem verum est, quando
tali renunciatione nulli alteri fit iniuria:
at coniuges non petendo debitum, nulli
faciunt iniuriam, quia etsi tali iuri re-
nuncient, tenentur alteri coniugi debi-
tum reddere, quod satis est. Per accidens
tamen contingere potest, vt coniux debi-
tum teneatur petere, si nimirum putat,
illud moraliter esse necessarium, ad vi-

tandam incontinentiam in alio coniuge.

Ratio posterioris partis est, quia ex iustitia tenetur quisque alteri reddere, quod suum est; ac corpus vxoris ad virum pertinet, in ordine ad vsum matrimonij, & vice versa corpus viri ad vxorem: Ergo vxor tenetur debitum reddere viro petenti, & vir vxori Hinc illud Pauli 2. Cor. 7. vxori vir debitum reddat, similiter autem & vxor, viro, &c.

Quo loco obseruandum est primò, hanc resolutionem procedere, non modo quando debitum expressè, sed etiam quando signis petitur, vt si mulier, præ pudore, non audeat verbis debitum exigere. Ea enim est petitio tacita, seu interpretatiua, quam omnes dicunt sufficere, vt alter teneatur reddere.

Secundò obseruandum est, obligationem reddendi debitum esse grauem, & obligare sub peccato mortali, ex genere suo. Quamquam ex leuitate materiae, interdum vitari potest peccatum, saltem mortale, non reddendo; vt si multoties reddere solitus, vna aut altera vice debitum deneger: nisi exigens in periculo incontinentiæ versetur, aut aliud graue incommodum timeatur.

Hinc collige, à ieiunio excusari eum, qui si ieiunet, non potest vxori debitum

soluere. Quia præceptum naturale reddendi debitum, magis obligat, quam præceptum ieiunandi, quod est Ecclesiasticum. Vxor etiam, quæ ieiunando deformis efficitur, & minus à marito diligitur, vel ei exosa redditur, non tenetur ieiunare. Imo etsi tale incommodum non sequatur, si maritus præcipit vxori, vt non ieiunet, ea à ieiunio excusatur, quando præuidet illum, nisi obediat, grauius laturum, Quia præceptum ieiunij non obligat, cum dispendio amoris, & pacis quæ inter coniuges seruari debet.

CONCLUSIO II. Varias ob causas excusatur coniux à redditione debiti.) Prima est, quando probabiliter reddere nequit, sine graui detrimento, aut periculo salutis. Ratio enim naturalis exigit, vt prius quis salutem suam consulat, conseruando proprium indiuiduū, quam generationi prolis vacare teneatur, Ordo etiam charitatis postulat, vt quis primò, suæ incolumitati vacet, ac deinde aliis, si potest, satisfaciat. Ac denique, qui matrimonium contrahunt, non intendunt se obligare ad vsum coniugij, cum graui suo incommodo. Hinc collige, coniugem excusari à reddendo debito, quando periculum est ne lepra, morbo Neapolitano, seu Hispanico, alioque simili inficiatur.

Secunda causa, propter quam debitum negare, licet, est, ad vitandum graue aliquod nocumentum in bonis fortunæ, aut notabile augmentum rei familiaris comparandum. Ratio est, quia coniuges dum inter se matrimonium contrahunt, sibi mutuò pollicentur industriæ communionem, ad rectam domus gubernationem, & rei familiaris vtilitatem. Quare quoties in hunc finem necesse est vt vir, etiam per longum tempus, absit à propria domo, & consequenter debitum reddere non possit, licitè potest discedere, etiam vxore renitente; quia irrationaliter est inuita. Et ita videmus passim obseruari à viris timoratis, quique vxores suas vehementer diligunt.

Tertia causa sufficiens ad negandum debitum, est quando non suppetunt facultates, ad filios alendos. Et ratio est, quia non tenemur id soluere, quod sine graui incommodo nostro, soluere non possumus: at in dicto casu, non potest coniux, sine magno suo incommodo, debitum coniugale soluere. Videns enim se plures habere filios, quàm alere possit, eosque fame confici, mirum in modum torquetur, vitam acerbam ducit, ac interdum in desperationem adducitur. Adeò vt durissimum sit, eiusmodi coniugem

obligare ad reddendum debitum, saltem si in alio non sit evidens periculum incontinentiæ: Et quamvis nonnulli in hoc aliter sentiant, illud tamen apud omnes certum est, si vterque coniux ab usu matrimonij, ob dictam causam, communi consensu abstinere velit, neutrum peccare, cum nemini iniuriam abstinendo inferant.

Quarta causa, propter quam debitum negari potest, imò debet, iuxta nonnullos, est quando exigens, petendo, peccat; sed malim distinguere: nam quando debitum petitur cum aliqua circumstantia, quæ actum ipsum reddit illicitum, ut si sit periculum abortus, tunc debitum reddendum non est; si verò nulla sit circumstantia, qua actus ipse in se fiat illicitus, sed tantum petitio, ut si petens vult castitatem, tunc debitum reddendum est; eò quòd exigens non petit, nisi quod suum est, esto erga Deum peccet. Dico, quod suum est: nam si petens, iure petendi priuatus esset, alter non teneretur reddere.

Quinta causa, propter quam debitum negare licet, est, quando coniux priori bimestri, ante matrimonium consummatum, cogitat de ingressu Religionis, ut supra diximus. Sexta verò est illa, propter quam licet celebrare diuortium, de qua agetur inferius.

CONCLUSIO III. Coniux habens votum castitatis, tenetur illud servare, quantum potest, sine præiudicio alterius.) Explico: Castitatis votum emitti potest à coniuge, vel ante matrimonium contractum, vel matrimonio contracto, ante illius consummationem, vel denique consummato matrimonio. Si primo modo emittatur, notandum est cum qui post votum castitatis, matrimonium contraxit, nunquam licitè posse debitum exigere, ante obtentam dispensationem, ita ut toties peccet lethaliter, quoties petit. Quia nimirum, ratione voti, tenetur ab omni actu venereo abstinere; à qua obligatione non liberatur, per matrimonium superueniens; quoad petitionem debiti: cum per contractum illius non obligetur ad petendum debitum. Si tamen petat, alter tenetur reddere, ut supra dictum est.

Si votum emittatur secundo modo, id est, post matrimonium ratum, non consummatum, duo notanda sunt. Primò, si fiat votum non petendi debitum, illud valere, adeò ut ita vouens, etiam sine licentia alterius coniugis, non possit licitè debitum exigere; nequidem si secundo matrimonium ineat, nisi intendat se tantum obligare pro præsentis matrimonio.

DE MATRIMONIO. CAP. XI. 299

Notandum secundò, si coniux absolute castitatem vouet, animo ingrediendi Religionem, & putans, illud vnicum esse medium, ad castitatem seruandam, tale votum valere, & vouentem teneri ingredi, antequam matrimonium consummet. Quòd si dum vouet castitatem, de Religione non cogitat, non tenetur ingredi; sed debet castitatem seruare, quantum potest, sine iniuria alterius: ita scilicet, vt, nunquam possit petere, reddere verò, non nisi, quando alterius petendi habet.

Tandem si coniux castitatem vouet tertio modo post consummatum matrimonium, vel imprimis id facit sine consensu alterius, & tunc votum non valet, nisi quoad obligationem illud seruandi, sine præiudicio alterius; nimirum quoad obligationem, nunquam petendi, & tunc tantum reddendi, quando alter exigendi ius habet.

Vel secundò vouet, alio quidem consentiente, sed sine mutuo pacto, & sic etiam non tenet votum, nisi quatenus seruari potest, sine iniuria consentientis, qui etsi licentiam concedat vouendi, non propterea censetur sibi velle præiudiciũ eo voto inferri, nisi aliud constet ex verbis illius. Vnde & petere potest, & qui vouit, ex consensu illius, tenetur redde-

re, vel tertio ita vouet ut uterque coniux, mutuo consensu, & pacto renunciet iuri, quod alter habet in corpus alterius: & tunc neutri licet debitum petere, aut reddere, ut perspicuum est. Idem autem communis sententia statuit, quando ambo coniuges, ex mutuo consensu, castitatem vouent. Quia uterque tunc intendit se obligare, ad omnimodam castitatem seruandam, abstinendo à petitione, & redditione debiti; quæ voluntas includit virtualiter, mutuam renunciationem iuris, quod alter coniux habebat in alterum. Non enim potest se obligare ad non reddendum, nisi ille qui habet petendi facultatem, ius suum ei remittat.

CONCLUSIO IV. Ut rectus sit usus matrimonij, seruari debet modus, finis, vitatio damni, solutio debiti, locus, tempus; aliæque eiusmodi circumstantiæ, his duobus versibus comprehensæ.

*Sit modus, & finis, sine damno, solue,
cohere*

*Sit locus, & tempus, tactus, ne sper-
nito votum.)*

Quæri hinc potest, an licitus sit usus matrimonij, quando dubitatur de valore illius. Pro explicatione nota, aliud esse scire matrimonium nullum esse; aliud verò ex scrupulo moueri ad credendum

DE MATRIMONIO. CAP. XI. 301

esse inualidum. Quo posito, tria statuenda sunt. Primò, coniugem qui certò sit matrimonium nullum esse, non posse debitum petere, aut reddere. Ratio est, quia talis copula, ex parte scientis nullitatem matrimonij, esset formaliter fornicaria, vt patet ex c. Inquisitioni, de sent. excommunicationis.

Statuendum secundo, eum qui ex credulitate probabili, & discreta dubitat de validitate matrimonij, teneri quamprimum moralem adhibere diligentiam. vt certior fiat de rei veritate. Quia aliàs coniicit se in periculum peccandi. Interim autem non potest debitum postulare, reddere tamen tenetur: Quia ex duobus malis, quorum alterum necessario eligi debet, eligendum id quod minus; At si ille petat, periculum est ne fornicetur, ex eo autem quod petat, nullum tale periculum oritur: similiter si debitum neget, periculum est ne iniustitiam grauem committit, contra fidem matrimonij datam; at vero si reddat, periculum est tantum, ne materialiter fornicetur, quod minus malum est. Ille igitur debitum petere non potest, & reddere tenetur, vt etiam sumitur ex cap. citato.

Tertiò statuendum est, illum qui ex macro scrupulo, & sine vilo fundamento

timet, matrimonium esse inualidum, debere ad consilium sui pastoris, scrupulum deponere, & liberè uti matrimonio Quod patet, ex capite citato, Inquisitioni, ubi dicitur, eum qui ex credulitate leui, & temeraria dubitat de valore matrimonij, ad sui Pastoris consilium, conscientiam leuis, & temerariæ credulitatis explosâ, licitè posse non solum reddere, sed etiam exigere debitum conjugale Quod autem ibi dicitur de pastore, intelligi potest de confessario perito, ac de quouis alio homine docto & timorato.

CONCLUSIO V. Potest mater, in periculo vitæ constituta, sumere pharmacum directè tendens ad ipsius curationem, etsi probabiliter abortus inde sit secuturus.) Ut hoc clariùs intelligatur, Dico in primis, non licere tribuere matri pharmacum, quo directè fœtus ex illius utero expellatur, siue ante, siue post animationem; etsi hoc necessarium putetur, ob curationem matris, quæ in periculo versatur.

Ratio prioris partis est, quia si non licet ob sanitatem, directè procurare pollutionem, quia hoc est contra naturam generationis, multò minus licet, ob talem finem, fœtum ante animationem expellere, cum hoc magis repugnet generationi.

DE MATRIMONIO. CAP. XI. 363.

Ratio posterioris, quia non licet directè occidere innocentem, vt alius incolumis seruetur. Vnde etsi mors tam matri, quam foetui sit certa, nisi talis medicina adhibeatur, & probabile sit fore, vt mater sanitatem recuperet, si eam sumat, non potest eam sumere; quia nunquam licet tale quid procurare directè

Dico secundò, si foetus non sit animatus, potest mater sumere pharmacum, directè tendens ad curationem illius; etsi probabile sit, abortum inde secururum; quia illa dat operam rei licitæ, & iure suo vitur. Quare si abortus sequitur, hoc est præter illius intentionem, adeoque per accidens: Sicut si ex sumptione medicamenti, ad sanitatem necessarij, & ad eam directè relati, pollutio sequatur, Sed quid, si foetus animatus sit?

Dico tertio, etiam tunc licitum esse matri, vt i medicamento per se & directè ad sanitatem ei restituendam confecto, etsi verisimile sit abortus periculum. Tū quia abortus præter intentionem matris, & omnino per accidens sequitur, vt iam dictum est; tum quia etsi directè innocentem occidere nunquam liceat, licet tamen interdum per accidens, & præter intentionem cum interimere, vt patet,

dum in iusto bello Vrbs aliqua diruitur, in qua sunt multi innocentes, quos necesse est cum aliis perire.

CONCLUSIO VI. Parentes tenentur, ex lege naturæ, filios alere.) Illa enim obligatio oritur ex ipsa inclinatione naturali, quam videmus brutis, cum hominibus esse communem. Excipe nisi parentes ex iusta causa, à tali obligatione liberentur, qualis causa est, si filius habeat vnde decenter, spectato ipsius statu, sustentari possit; aut non possit parens eum alere, sine vitæ periculo, vt si foemina eum procreauit ex adulterio. Potest enim tunc eum hospitali alendum exponere, ea conditione, vt expensis satisfaciat, & rectam illius institutionem curet. Item possunt parentes alimenta negare filiis, ob eas omnes causas, propter quas possunt eos exhæredare.

Quod intellige, nisi filij alimentis simpliciter indigeant, ita vt nec aliunde victum habeant, nec sufficienti robore, arte, aut industria præditi sint, ad victum sibi comparandum. Si enim extrema, aut grauis necessitas adsit, nullo iure excusari possunt à debito eos alendi. Vnde si decoquant id quod ipsis ad sustentationem, à parentibus assignatum est, aut re-auncient, etiam adhibito iuramento, iuri

DE MATRIMONIO CĀP. XI. 305

quod habent exigendi alimenta necessaria à parentibus, si nihilominus simpliciter egent, parentes eos alere tenentur. Atque hoc totum æquè procedit de filiis illegitimis, ac de legitimis.

Tenentur etiam parentes curare, ut eorum filij bonis moribus instituantur, atque adeò ut probos magistros habeant, occasiones peccandi fugiant, præcepta Dei, & Ecclesiæ obseruent, bonis litteris imbuantur, iuxta cuiusque conditionem, & cum deliquerint, moderatè corripiantur, &c. Porro quia hæc facilia sunt, & omnibus nota, in iis amplius non immoramur.

CONCLUSIO VII. Licitum est diuortium inter coniuges, ob varias causas.) Primo ratione adulterij, ut patet ex Matth. 19. 1. Cor. 7. & ex Innocent. 32. quæst. 6. per varia capita. Hinc enim colligitur, maritum diuertere posse ab uxore adulterante, & vicissim posse uxorem relinquere virum adulterantem: quia ubi par est ratio, per debet esse iudicium; ut nempe frangenti fidem, fides frangatur eidem.

Excipiuntur tamen aliqui casus, in quibus non potest coniux ab adultero diuertere. 1. est, si etiam ipse patrauit adulterium. 2. si in alterius adulterium

consensit, verbi causa, vxorem prostituendo. 3. quando adulterans non peccauit, vt si fœmina putans maritum esse mortuum, cum alio contraxit. 4. si coniux innocens adulteranti iniuriam condonat, siue verbis, siue admittendo [ad usum matrimonij].

Secundò licitum est diuortium inter coniuges, ob fornicationem spirituales, hæresim nempe, vel apostasiam à fide. Probatur ex cap. Idolatria. & ex cap. Non solum, 28. q. 1. quibus locis aperte docetur vxorem infidelem, & quæ simulacrum facit, dimittendam esse, quia talis spiritualiter mœchatur. Idem autem dicendum de coniuge in hæresim labente quia etiam hæc est spiritualis fornicatio.

Vbi obseruandum est, Catholicum qui à coniuge infideli propria auctoritate diuertit, non posse Religionem ingredi; quia diuortium illud est temporale, & finitur per resipiscentiam coniugis derelicti, qui habet ius repetendi coniugem, à quo dimissus fuit. Quare etsi ille in Religione professus sit, tenetur redire ad coniugem à se dimissum, si post resipiscentiam ab eo reuocetur; nisi ab illo obtinere possit, vt liberè consentiat, se manere in nouo statu quem suscepit.

Quia nimirum professio illius est irrita, cum ab eo emissa fuerit sine consensu coniugis, vel Ecclesiæ. Vnde etsi nunquam possit à coniuge debitum petere, aut eo mortuo, alteri nubere, quia votum tenet in præiudicium ipsius; tenetur tamen reddere debitum, quoties alter petens habebit ius exigendi.

Quòd si separatus fuit à coniuge hæretico, per sententiam Ecclesiæ, potest, si velit, profiteri in Religione, neque ei fas est ab eo statu resilire, etsi alter resipiscat, & ab eo reuocetur. Imò etsi dimissus resipiscat, antequam dimittens Religionem ingressus sit, non potest impedire, quominus ille ingrediatur, si velit. Neque tamen tenetur dimittens Religionem ingredi, ut à resipiscente separatus manere queat; sed potest in sæculo manens, eum ad suum consortium non admittere, ut apertè colligitur ex cap. Finali, de conuersione coniug.

Ille verò qui ab hæresi reuersus est, non potest Religionem ingredi, sine consensu Catholici in sæculo manentis, quia non potest statum mutare, in præiudicium illius. Vnde si professionem emitat, ea est irrita, & professus à Catholico reuocari potest. Tenetur tamen castitatem seruare quantum potest abstinendo

à petitione, non à reditione debiti, Verum profiteri potest cum consensu dimittentis, etiam si ille sine voto, in sæculo maneat : & sine consensu, si dimittens professus sit.

Tertiò certum est ; vxorem à marito diuertere posse, propter illius sæuitiam, si talis sit, vt sine graui damni corporalis periculo, cum eo habitare nequeat, nisi ipse maritus vxori sufficientem securitatis cautionem exhibeat. Ita omnes ex cap. Litteras, de restit. spol. & cap. Ex transmissa, eodem tit.

Quo loco obseruandum est, quando ratione sæuitiæ coniugis, celebratur diuortium ad tempus, vt experimento constet, num mutet ingenium, aut sufficientem cautionem exhibeat, diuertentem non posse Religionem ingredi, siue licentia coniugis relictæ. Secus si nulla spe correctionis existente, absoluta diuortij sententia celebretur. Quia in hoc casu, ius conjugale per sententiam deperditur, in illo verò tantum suspenditur quoad executionem. Quare in casu illo absoluti diuortij, coniux relictus professum reuocare non poterit, etsi corrigatur, aut de sufficienti cautione prouidere velit.

Vltimò certum est, posse coniuges, ex mutuo consensu, toro separari, etsi non

DE MATRIMONIO. CAP. XI. 309

voueant continentiam. Possunt etiam toro separari, castitatem vouere, ex mutuo consensu, etsi neuter Religionem ingrediatur. Quod tamen non facile permittendum est, propter periculum incontinentiæ. Item ex consensu mutuo, potest vterque Religionem ingredi, & profiteri. Viro autem ingrediente, ex consensu vxoris, tenetur illa similiter ingredi, nisi sit vetula, ac de incontinentia minimè suspecta: tunc enim satis est, quod castitatem in sæculo voueat. Et idem dic à fortiori, si vir Religionem non ingrediatur, sed tantùm sacros ordines suscipiat. Atque hæc tandem de Sacramentis in genere, & in specie, in gloriam Iesu Christi Sacramentorum authoris, Matrisque ipsius purissimæ, satis.

INDEX

CAPITVM ET

SECTIONVM

DE POENITENTIA

DE TRINITY ET FINIS

ET C.

Capitulum I. De poenitentia. fol. 1.
Capitulum II. De poenitentia. fol. 2.
Capitulum III. De poenitentia. fol. 3.
Capitulum IV. De poenitentia. fol. 4.
Capitulum V. De poenitentia. fol. 5.
Capitulum VI. De poenitentia. fol. 6.
Capitulum VII. De poenitentia. fol. 7.
Capitulum VIII. De poenitentia. fol. 8.
Capitulum IX. De poenitentia. fol. 9.
Capitulum X. De poenitentia. fol. 10.
Capitulum XI. De poenitentia. fol. 11.
Capitulum XII. De poenitentia. fol. 12.
Capitulum XIII. De poenitentia. fol. 13.
Capitulum XIV. De poenitentia. fol. 14.
Capitulum XV. De poenitentia. fol. 15.
Capitulum XVI. De poenitentia. fol. 16.
Capitulum XVII. De poenitentia. fol. 17.
Capitulum XVIII. De poenitentia. fol. 18.
Capitulum XIX. De poenitentia. fol. 19.
Capitulum XX. De poenitentia. fol. 20.
Capitulum XXI. De poenitentia. fol. 21.
Capitulum XXII. De poenitentia. fol. 22.
Capitulum XXIII. De poenitentia. fol. 23.
Capitulum XXIV. De poenitentia. fol. 24.
Capitulum XXV. De poenitentia. fol. 25.
Capitulum XXVI. De poenitentia. fol. 26.
Capitulum XXVII. De poenitentia. fol. 27.
Capitulum XXVIII. De poenitentia. fol. 28.
Capitulum XXIX. De poenitentia. fol. 29.
Capitulum XXX. De poenitentia. fol. 30.
Capitulum XXXI. De poenitentia. fol. 31.
Capitulum XXXII. De poenitentia. fol. 32.
Capitulum XXXIII. De poenitentia. fol. 33.
Capitulum XXXIV. De poenitentia. fol. 34.
Capitulum XXXV. De poenitentia. fol. 35.
Capitulum XXXVI. De poenitentia. fol. 36.
Capitulum XXXVII. De poenitentia. fol. 37.
Capitulum XXXVIII. De poenitentia. fol. 38.
Capitulum XXXIX. De poenitentia. fol. 39.
Capitulum XL. De poenitentia. fol. 40.
Capitulum XLI. De poenitentia. fol. 41.
Capitulum XLII. De poenitentia. fol. 42.
Capitulum XLIII. De poenitentia. fol. 43.
Capitulum XLIV. De poenitentia. fol. 44.
Capitulum XLV. De poenitentia. fol. 45.
Capitulum XLVI. De poenitentia. fol. 46.
Capitulum XLVII. De poenitentia. fol. 47.
Capitulum XLVIII. De poenitentia. fol. 48.
Capitulum XLIX. De poenitentia. fol. 49.
Capitulum L. De poenitentia. fol. 50.
Capitulum LI. De poenitentia. fol. 51.
Capitulum LII. De poenitentia. fol. 52.
Capitulum LIII. De poenitentia. fol. 53.
Capitulum LIV. De poenitentia. fol. 54.
Capitulum LV. De poenitentia. fol. 55.
Capitulum LVI. De poenitentia. fol. 56.
Capitulum LVII. De poenitentia. fol. 57.
Capitulum LVIII. De poenitentia. fol. 58.
Capitulum LIX. De poenitentia. fol. 59.
Capitulum LX. De poenitentia. fol. 60.
Capitulum LXI. De poenitentia. fol. 61.
Capitulum LXII. De poenitentia. fol. 62.
Capitulum LXIII. De poenitentia. fol. 63.
Capitulum LXIV. De poenitentia. fol. 64.
Capitulum LXV. De poenitentia. fol. 65.
Capitulum LXVI. De poenitentia. fol. 66.
Capitulum LXVII. De poenitentia. fol. 67.
Capitulum LXVIII. De poenitentia. fol. 68.
Capitulum LXIX. De poenitentia. fol. 69.
Capitulum LXX. De poenitentia. fol. 70.
Capitulum LXXI. De poenitentia. fol. 71.
Capitulum LXXII. De poenitentia. fol. 72.
Capitulum LXXIII. De poenitentia. fol. 73.
Capitulum LXXIV. De poenitentia. fol. 74.
Capitulum LXXV. De poenitentia. fol. 75.
Capitulum LXXVI. De poenitentia. fol. 76.
Capitulum LXXVII. De poenitentia. fol. 77.
Capitulum LXXVIII. De poenitentia. fol. 78.
Capitulum LXXIX. De poenitentia. fol. 79.
Capitulum LXXX. De poenitentia. fol. 80.
Capitulum LXXXI. De poenitentia. fol. 81.
Capitulum LXXXII. De poenitentia. fol. 82.
Capitulum LXXXIII. De poenitentia. fol. 83.
Capitulum LXXXIV. De poenitentia. fol. 84.
Capitulum LXXXV. De poenitentia. fol. 85.
Capitulum LXXXVI. De poenitentia. fol. 86.
Capitulum LXXXVII. De poenitentia. fol. 87.
Capitulum LXXXVIII. De poenitentia. fol. 88.
Capitulum LXXXIX. De poenitentia. fol. 89.
Capitulum LXXXX. De poenitentia. fol. 90.
Capitulum LXXXXI. De poenitentia. fol. 91.
Capitulum LXXXXII. De poenitentia. fol. 92.
Capitulum LXXXXIII. De poenitentia. fol. 93.
Capitulum LXXXXIV. De poenitentia. fol. 94.
Capitulum LXXXXV. De poenitentia. fol. 95.
Capitulum LXXXXVI. De poenitentia. fol. 96.
Capitulum LXXXXVII. De poenitentia. fol. 97.
Capitulum LXXXXVIII. De poenitentia. fol. 98.
Capitulum LXXXXIX. De poenitentia. fol. 99.
Capitulum LXXXXX. De poenitentia. fol. 100.

